

UC, EIVISSA CRIDA

Josep Vicent Frechina

Formació actual d'UC.
D'esquerra a dreta:
Joan Marí, Murenu,
Yaron Marco
(percussió), Pere
Planas (cordes),
Victori Planells,
Bartomeu Ribes
(percussió) i Albert
Palou (contrabaix).

«Els senyors de Vila diuen / que és raó molt declarada / que s'ucar és cosa de moros / i de gent alborotada...», cantava Joan Murenu amb *La Manilla*, i potser moros no, però gent alborotada de ben segur que ho eren aquells tres jovenalls —Joan Murenu, Isidor Marí i Victori Planells— que, a principis dels setanta del segle XX, i en l'illa dels hippies i de les pagueses abillades amb emprendada, engegaren un projecte musical que ha fet cantar les successives generacions un grapat de cançons inoblidables: «Anàrem a sant Miquel», «La ciutat de Nàpols», «Sa garrapiunyada»... Un projecte que, no sense vacil·lacions i silencis més o menys dilatats, encara perdura i, el que és més important, se sap necessari en una illa que manté, malgrat el canvi polític, unes inèrcies anorreadores certament perilloses.

Eivissa, Dalt Vila, lluu esplendent sota el cel ennuvolat d'octubre. Hi resten uns quants alemanys desubicats, però tot hi és placidesa i silenci. M'he citat amb Joan Marí, Murenu, en la cafeteria d'un hotel del port per xarrar una mica de la seua dilatada trajectò-

ria, amb l'excusa de la recent reedició de *Cançonies*, un treball de cançons infantils, i la imminent gravació del seu nou disc dedicat a l'Eivissa àrab. Compareix puntual, una mica atabalat perquè es troba en ple trasllat de la botiga que regenta al passeig Vara de Rey. Porta una bossa d'espart d'on treu tot de fotografies i documentació: cartells d'actuacions, retalls de premsa, una guia didàctica sobre les seues cançons fetes per a una escola de la ciutat... Mentre comencem a xerrar, remena en la paperassa i pren una mena de cançoner fotocopiats amb un títol escrit amb rotulador que diu Joan i Isidor 1966.

Això deu ser gairebé com el pecat original...

Això és el principi de tot. Era més o menys l'any 1965. L'Isidor i jo teníem una espècie de grup de rock, però de sobte ens vàrem adonar que teníem una llengua pròpia en la qual podíem expressar les nostres cançons i vàrem muntar un duo de cançó, Isidor i Joan. Un

germà de l'Isidor, el Joan Bernat, que havia anat a estudiar als Estats Units amb una beca, ens va portar un disc de Peter, Paul & Mary i d'aquí vàrem adaptar una sèrie de cançons. També de Bob Dylan i d'altres. Així que, amb una mica del folk americà i algunes cançons nostres —que fèiem sobre «sa nostra terra, que ens l'estan canviant»—, vàrem fer vora dos anys de recitals per Eivissa i Formentera, que són com l'inici de la nova cançó eivissenca. El setembre de 1966 vam organitzar també un recital de cançó a Eivissa on convidàrem a Guillermina Motta, l'Espinàs, el Guillem d'Efak, Els tres tambors, Pi de la Serra... Després, cap a finals de 1966, l'Isidor se'n va anar a estudiar a Salamanca i ja ell va seguir una mica pel seu costat i jo pel meu.

No arribàreu a publicar cap gravació com a Isidor i Joan.

No. Isidor féu córrer les nostres cançons per Barcelona, però jo no em vaig animar a seguir-lo i quan

va aconseguir de gravar les cançons, ja ho féu en solitari.

Després us retrobeu...

Sí. Va ser l'estiu del 1973. Aleshores, i després d'aquella primera presa de consciència pel que fa a la llengua en la qual cantar les nostres cançons, hi ha una segona presa de consciència: tenim una música a Eivissa que s'està perdent, que és la nostra música i que, per tant, cal recollir i rescatar.

Aqueixa presa de consciència s'esdevé també, quasi simultàniament, al País Valencià amb l'Equip València Folk, d'on sorgirà Al Tall, o al Principat amb alguns membres del Grup de Folk com Jaume Arnella, Pau i Jordi, etc. A què creus que es deguda?

És un poc la pròpia evolució de la ideologia personal. En un moment donat t'adones que tens una llengua, després que tens una cultura de la qual forma part una música..., és quasi un procés natural.

I tots coincidíu en què l'ús de la tradició musical va prou més enllà de la seua recollida o restauració...

És clar. Nosaltres, des del primer moment, som conscients que cal

actualitzar la música tradicional. Pensa que a Eivissa no hi ha cap instrument harmònic. Només el fet d'introduir la guitarra en la música tradicional era ja una cosa, fins i tot, mal vista per una societat tan tancada i tan... xauvinista com la societat eivissenca. Nosaltres havíem d'inventar l'harmonia, havíem d'inventar moltes coses. I això no va ser gens ben rebut pel sector involucionista de la societat... També és veritat que un altre sector molt important de gent es va adonar que nosaltres aportàvem moltes coses noves i, a més, el fet de gravar un disc, de sortir per televisió cantant cançons tradicionals d'Eivissa, eren una cosa que aquesta gent valorava molt.

Pel que comentaves abans d'Al Tall, recorde la primera vegada que vàrem actuar al País Valencià, a la Societat Coral el Micalet de València, ells encara no havíem gravat el seu primer disc i recorde que vingueren allà al final de l'actuació entusiasmats dient-nos: «Això és el que volem fer nosaltres!». Després hem mantingut sempre una molt bona relació, especialment amb Manolo Miralles. Prou millor, et diria, fins i tot, que la que hem mantinguda amb gent de Balears...

En aquell retrobament del 1973, ja estava amb vosaltres Victori Planells?

Quasi immediatament. Ell estava en un grup de rock i manteníem una certa relació. El fet és que nosaltres érem dos i necessitàvem més instruments per donar forma a la nostra música. I havíem de recórrer a la gent del rock perquè no hi havia ningú que fera música tradicional. De fet, hem estat sempre pràcticament nosaltres sols. El 1979 va aparéixer un altre grup que va durar un any i a final de la dècada dels anys vuitanta començà a funcionar a Formentera el grup Aires Formenterencs... i això és tot!

És estrany que un grup amb la popularitat d'UC no cree escola...

Sempre ho hem dit: no hem creat escola. Però com pots crear escola en una societat tan materialista com la eivissenca? Una societat tan influenciada pel turisme, que sembla que només la mou el turisme... Hi ha camins musicals que donen molts més diners que la música tradicional.

Des de bon començament, però, UC és prou més que músi-

AGUSTÍ VALLIBRIANA

*La formació original
—Joan Marí,
Victori Planells i
Isidor Marí— a punt
per repopularitzar
el cançoner
eivissenc, 1974.*

ca tradicional. Al vostre segon disc, *En aquesta illa tan pobra*, fèieu un ús, podíem dir, polític del cançoner eivissenc de principis de segle amb cançons com «Sa nostra ciutat Eivissa» o «Des que no hi ha eleccions»...

Home, sempre hem estat un grup força reivindicatiu. De fet, el 1973 quasi acabem en la presó per treure una senyera en un concert.

Per al tercer disc, del 1978, *Una ala sobre el mar*, tu deixes temporalment el grup...

Sí, jo estava passant una època amb alguns problemes personals de caire afectiu i vaig deixar-ho estar una temporada. Per a aquest disc canviarem de companyia discogràfica, passant de la catalana Edigsa a la madrilenya Zafiro, que ens demanava una força, una energia per a la promoció que jo, amb la meua situació personal, no podia donar.

Per què plega UC poc després?

Bé. Tu saps que en la transició hi ha com una espècie de sedàs: com que amb la democràcia ja no calia l'excusa d'un recital de cançó per fotre un míting polític, els polítics deixen de recórrer als músics, ens deixen d'utilitzar...

Bé que us deixàveu utilitzar vosaltres!

És clar! Ja cantàvem allò de «tot-hom és socialista» en la cançó «Des que no hi ha eleccions» del segon disc, i tots aplaudien... Nosaltres volíem ser utilitzats per l'esquerra. Ens agrada ser utilitzats! Però el cas és que, amb la transició, els músics han de recuperar la seua funció principal: ser músics. Per això molts desapareixen i els que hi queden es professionalitzen completament. Nosaltres ens hem de plantejar aleshores què fem. És l'inici de la dècada dels vuitanta. Isidor és a Barcelona, Victori, a Palma i jo, entre Eivissa i València. Edigsa ens fa una oferta important perquè deixem les nostres feines i anem a viure a Barcelona, però nosaltres no ho veiem clar i agafem una espècie d'*impasse*. No ple-

JOAN COSTA

Victori Planells, psiquiatre i músic, a l'encalç d'alguna solució per la neurosi pitiüsa.

guem en realitat, però deixem passar el temps sense fer res. Aquest *impasse* es tradueix en un silenci i aquest silenci provoca una demanda...

Una demanda que mires de satisfer en solitari...

Bé, amb el grup Joan Murenu i La Manilla. Amb aquest grup jo puc donar eixida a les cançons que havia anat fent al marge d'UC i que mantenia guardades a casa, per això el títol del disc que gravàrem era *Del meu refugi*, per reflectir una mica el fet aquest de ser la meua música més personal. Per exemple, hi havia una part més rockera, fins i tot hi havia com un petit homenatge al Mark Knopfler en la «Cançó penserosa». Vàrem fer moltíssims concerts per tota la illa —tres anys amb una mitjana de cinc concerts per mes— i d'alguna manera omplírem el buit d'UC. A més, això em va permetre d'organitzar festivals i no només de música tradicional, també de rock, de jazz o de clàssica, i mantenir viu l'ambient musical d'Eivissa, crear una infraestructura, etc. Va ser una època molt important per a mi.

Us seguíeu retrobant de tant en tant, però...

Sí. Aquest manteniment d'una estructura musical, d'un grup de músics, facilita que el 1985, amb motiu del 750è aniversari de la conquesta catalana de les Illes ens reunim de nou, assagem durant tot un mes, preparem un repertori de dues hores molt treballat i estudiat, i fem dos recitals a Eivissa i Formentera. Foren dos recitals molt intensos i molt reivindicatius.

Abans, però, havíeu gravat un tema per al recopilatori *Lluc i el poble*...

Bé, això va ser una cosa molt puntual. Em varen demanar la col·laboració i ens vàrem ajuntar un cap de setmana a Palma per gravar-lo.

En un moment donat, el 1987, Victori i tu decidíu de reagrupar-vos...

Sí. Victori torna a Eivissa a treballar com a psiquiatre i ens juntem utilitzant, però, el nom de «Joan i Victori». El nostre primer concert és al castell de Bellver a Palma, en

la celebració dels vint-i-cinc anys de la Nova Cançó.

I l'Isidor, no s'anima a seguir-vos?

Home, sí que hi ha un moment en què li plantejem «Véns o no vén?»». Però la seua dedicació professional en Barcelona li impedeix d'implantar-se completament en la història i aleshores continuem el Victori i jo només.

És llavors quan graveu per a una publicació de l'Institut d'Estudis Eivissencs la cinta *Cançonies*, reeditada en CD enguany per Blau. Però ho feu amb el nom «Joan i Victori», no amb el d'UC com ha estat ara publicat el CD.

Efectivament. És una cinta que gravem el Victori i jo pràcticament tots sols amb molts teclats creant ambients, etc. Anava acompanyada d'un llibre amb les cançons en un treball que vàrem fer amb l'ajuda d'un col·legi públic d'aquí, de la ciutat, per mirar de recuperar un repertori que, discogràficament, sempre havia estat deixat de banda.

Per què, finalment, decidiu de recuperar el nom d'UC?

Nosaltres ens anunciàvem Joan i Victori, però la gent ens deia UC... Així que li ho vàrem comentar a l'Isidor i cap al 1993 recobrem el nom original.

En els primers anys d'aquesta segona etapa d'UC utilitzeu molt els sintetitzadors, la qual cosa despista una mica els vostres seguidors...

Sí. És cert que el primer disc que publiquem aleshores, *Camins de migjorn*, té el defecte de ser un poquet massa electrònic. De fet, ja vàrem utilitzar molt els teclats per crear ambients i afegir instruments a *Cançonies*. Era senzillament un problema de músics. Els sintetitzadors ens ofeïen unes possibilitats i una versatilitat que amb músics hauria estat impossible.

Tanmateix, malgrat aquestes crítiques que comentes, *Camins de migjorn* va ser un disc que ens va permetre de moure'ns moltíssim i que ens va obrir moltes portes: vàrem actuar al festival de Palma Cançons de la Mediterrània, al FIMPT de Vilanova i la Geltrú i a les Nits del Castell de Dènia, on ens va passar una anècdota curiósíssima. Després d'acabar l'actua-

ció, va venir allà a l'escenari molta gent a saludar-nos i es va acostar un al·lot amb una senyera molt vella on hi havia les firmes d'Ovidi, Raimon, els d'Al Tall, etc., i ens va demanar que la firmàrem recordant-nos que ho teníem pendent... I ho teníem pendent des de feia vint-i-cinc anys! Anàvem a firmar-li-la en l'estadi del Levante, allà pels anys setanta, en un recital que es deia una cosa així com la «Trobada dels pobles», i la policia començà a carregar contra el públic. L'al·lot havia hagut d'esperar tots aquests anys per aconseguir la firma!

Cap on duïen aquests *Camins de migjorn*?

La ciutat d'Eivissa mira a migjorn i, a migjorn, el primer que es troba és Formentera i, després, la mar. Hi havia, per això, temes com «Cap de Barbaria», «Un capvespre et portaré a Formentera» o la mateixa «Formentera», musicada de Marià Villangómez, i també moltes cançons amb tema mariner com «Paràbola de la barca i del amor»...

Has anomenat el poeta Marià Villangómez que, des de bon començament, és present a les vos-

31

A FONTS

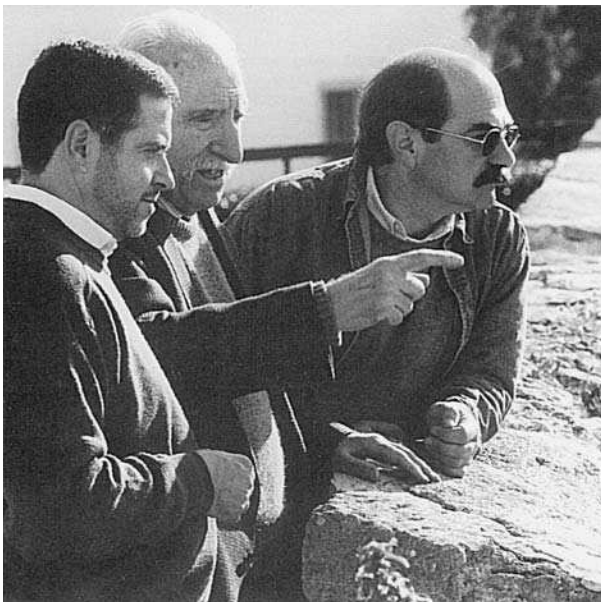
Isidor Marí amb els seus nous companys de viatge, Eduard Estivill i Montserrat Doménech, Falsterbo Marí.

tres gravacions fins al punt que gairebé podria considerar-se'l com el quart membre d'UC. El final de *Camins de migjorn*, amb tres poemes seus musicats, sembla anunciar el vostre següent disc, *Entre la mar i el vent* (1997), dedicat a ell íntegrament...

Nosaltres teníem un deute amb Villangómez. És veritat que havíem anat incloent poemes seus en els nostres discos, però calia fer-ne un perquè se'l reconegués definitivament. Villangómez és un poeta molt conegut en àmbits intel·lectuals, però la gent d'Eivissa no coneixia la seua obra. Ell mateix ens deia que si la gent coneixia algun dels seus poemes era gràcies a nosaltres...

En aquest disc de Villangómez trenqueu quasi totalment amb la vostra sonoritat característica, fins al punt que si no fora per les vostres veus no el reconeixèiem com un disc d'UC.

És veritat. Des del principi ens vàrem plantejar que aquest disc no podíem abordar-lo des del punt de vista de la música ètnica. Teníem clar que havíem d'utilitzar altres fórmules més clàssiques perquè els temes que tracta Villangómez en els seus poemes són, diguéssim, temes universals. Sí que hi ha referències a la música eivissenca...

JOAN COSTA

Els Uc amb Marià Villangómez: dues mirades entranyables sobre Eivissa, 1996.

algunes pinzellades al principi d'algun tema, algun arranjament amb instrumentació més tradicional, perquè també són així els seus poemes. També és veritat, però, que en aquest disc va mancar el de sempre: diners per a la producció, que fa que no pugues exercir-hi tot el control que volies. Hi havia vegades que jo arribava a l'estudi sense haver escoltat abans els arranjaments i m'havia de posar a cantar allà estant més pendent de la música, d'aquells arranjaments que em resultaven estranys, que de la interpretació. Tot i això, al capdavall estem contents perquè el disc va fer més coneguda l'obra de

Villangómez, si bé es cert que els qui millor el varen rebre foren els sectors culturalment elitistes.

Va col·laborar Villangómez amb vosaltres en la confecció del disc?

Sí, ell s'hi va implicar moltíssim. Vàrem tindre molta cura amb el llibret, incloent-hi textos seus, etc. De fet, va ser l'última vegada que ell va eixir a passejar per Eivissa, per aquells llocs on ell havia viscut i havia escrit els poemes...

És curiós, i d'alguna manera simptomàtic, que després d'un disc tan trencador feu un retorn un tant inesperat als orígens amb *Toc i Repicó* (1998).

MANS

*Joan i Victori amb Marina Rosell en un descans de la gravació de *Toc i Repicó* (1998).*

Concert d'homenatge a Villangomez amb motiu dels seus setanta anys de dedicació a la poesia (2000).

Amb *Toc i repicó* tanquem el cercle que havíem iniciat amb *Cançons d'Eivissa*. El nom de *Toc i repicó* al·ludeix precisament a això, al fet de tornar a tocar sobre el tambor. I per això vam buscar per gravar-lo un estudi que no treballara amb tecnologia digital, sinó analògica. Buscàvem aquell so menys fred, més directe, que arribara més a la gent. I també volíem que fora un disc reivindicatiu, militant..., perquè Eivissa ho necessita: les destrosses paisatgístiques, la desaparició progressiva de l'idioma... Tu has estat passejant ara per Eivissa. Què has sentit parlar? Alemany! L'altre dia vaig anar a Formentera i l'al·lota que despatxava allà al mostrador, després d'atendre en alemany als que hi havia davant de mi en la cua, em va demanar que li parlara en castellà perquè no m'entenia...

A *Toc i repicó* musiqueu un poema d'Isidor Macabich, «Dos de Novembre», escrit el 1934, que és com una premonició de les transformacions que va a patir Eivissa. Creus que després de tants anys d'involució s'hi ha arribat a un punt de no retorn, que això ja no té remei, malgrat la declaració de Patrimoni de la Humanitat de Dalt Vila o la

victòria electoral del Pacte de Progrés?

Caldrien molts anys de treball i no sé si els tindrem... Hi ha tantes inèrcies del passat, tantes estructures soterrànies de poder i d'influències... Les illes, per desgràcia, són de dretes. La societat eivissenca és molt conservadora, molt tancada i molt materialista. S'han fet moltíssimes bestieses —per exemple, un senyor va fer volar una muntanya perquè li impedia veure la mar des del xalet; un altre va manar talar un bosc de pins...— i s'han mogut molts diners. Costarà moltíssim invertir les tendències, tot i que s'estan aconseguint algunes coses molt positives.

Anuncieu des de fa un parell d'anys la gravació d'un nou disc que reflectesca la influència àrab en la música eivissenca. Quan es materialitzarà aquest projecte?

Possiblement el gravem la primavera vinent. Es tracta d'un disc amb textos de poetes àrabs eivissencs del segle XI com Al-Sabbini i altres, romanços que parlen de moros i, fins i tot, músiques eivissenques on s'endevina una arrel àrab molt forta. Ja fa temps que hi estem treballant i tenim pràcticament tancat el repertori. Abans,

però, es possible que publiquem una segona part del *Cançoniu*.

I per a quan un directe d'Uc?

Això és un projecte que també fa prou de temps que ens plantegem i que algun dia ens agradaria poder realitzar. De fet, personalment, no m'agrada gens cantar a l'estudi: estar allà dins de la peixera, amb uns auriculars, amb la claqueta fotent, sense la guitarra...; després, quan em sent, no em reconec. Trobe que Uc guanyem molt en contacte amb el públic, quan podem cantar amb més espontaneïtat i llibertat.

DISCOGRAFIA

1. ISIDOR. *Eivissa* (EP), 1968, Edigsa, CM-228. *Voldria fer una cançó* (EP), 1969, Edigsa, CM-240. *Si tu vols* (SG), 1969, Edigsa, CM-248. *Senyoreta Felicitat* (SG), 1971, Edigsa, CM-263.

Abans de fundar Uc, i després de les primeres provatures amb Joan Marí, Isidor Marí grava dos EP i dos singles seguint els cànons de la cançó que contenen alguns temes memorables com els quatre que els donen títol, «País d'alpinistes» o «A mi ni m'hi va ni m'hi ve».

2. Uc. *Cançons d'Eivissa*, 1974, Edigsa, 1974, CM-293. [Reeditat conjuntament amb (3) en CD: 1992, PDI, 80.2645]

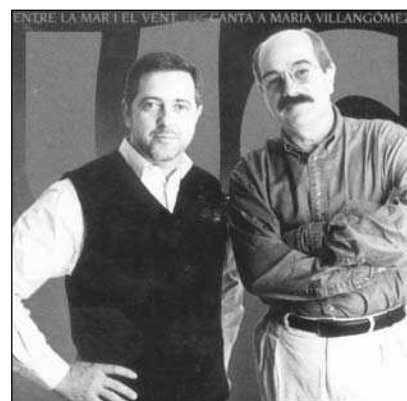
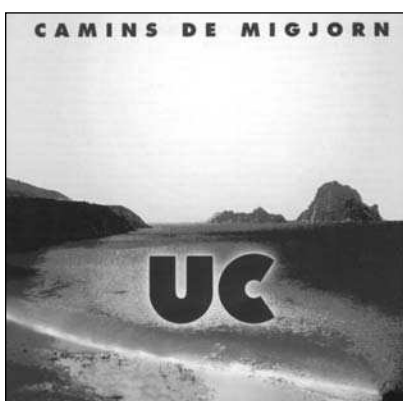
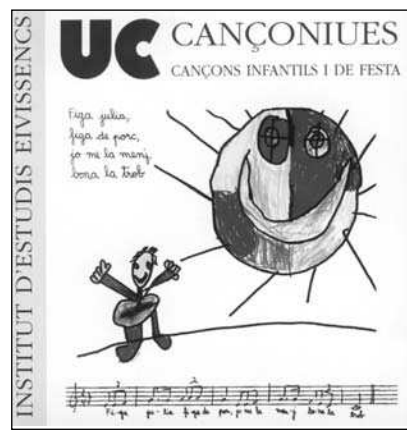
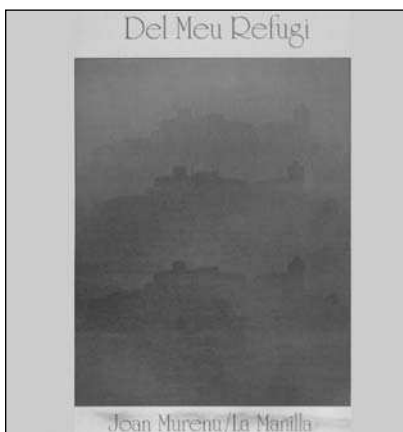
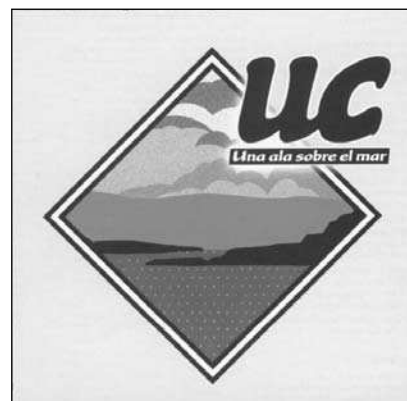
Indiscutible obra mestra i un dels quatre o cinc discos imprescindibles del folk català de tots els temps. «Sa serena cau menuda», «La presó de Nàpols», «Anàrem a Sant Miquel», «Bona nit», «Jo tenc una enamorada», i així fins a quinze temes de la més arrelada tradició pitiüsa, interpretats amb desimboltura, sensibilitat i energia. S'ha de ser molt malaguanyat per no posseir-ne una còpia.

3. Uc. *En aquesta illa tan pobra*, 1976, Edigsa, 1976, CM-410

El romancer tradicional és substituït en el segon disc pel cançoner de principi de segle XX, fent-ne un ús força intel·ligent del seu contingut social i polític: «Sa nostra ciutat d'Eivissa», «Des que no hi ha eleccions», «Els pobres no podem viure»... Conté, a més, dues cançons no tradicionals: «Flors de baladre», un bell de tema d'Isidor Marí, i «Sa lluna pagesa», un poema musicat de Villangómez.

4. Uc. *Una ala sobre el mar*, 1978, Puput-Zafiro, PZL15 [Reed. en CD: 1999, Blau-Discmedi, DM-BL 1068] Gravats sense Joan Marí, que abandona temporalment la formació, incorpora ja molt de material no tradicional per bé que compost seguint les pautes i l'estètica de la tradició. Sobresurt per damunt de la resta «Eivissa, petit bocí», l'única vegada que el grup s'enfronta a les exigències interpretatives del cant pagès redoblat.

5. JOAN MURENU I LA MANILLA. *Del meu refugi*, 1986, Ubachdisc, UL-104 Teclats i guitarres al servei d'un repertori semblant al que conformarà uns anys després *Camins de Migjorn*: algunes cançons pròpies —escrites entre el 1968 i el 1985—, un parell de

romanços i poemes musicats de Villangómez, Josep Marí i Toni Roca.

6. JOAN I VICTORÍ. *Cançons infantils i de festa*, 1991, Institut d'Estudis Eivissencs. [Reed. en CD: Uc, 2001, Blau-Discmedi, CD 269]

En col·laboració amb el Col·legi Públic Sa Blanca Dona d'Eivissa, Joan i Victorí recullen i graven vint-i-dues cançons del repertori infantil. Novament els teclats protagonitzen bona part dels arranjaments.

7. UC. *Camins de migjorn*, 1993, Blau, BL-080

El retorn definitiu d'Uc sense Isidor Marí i amb la incorporació de tres

músics que des d'aleshores acompanyaran habitualment Joan i Victorí: Pere Planas, Yaron Marko i Bartomeu Ribes. L'ús indiscriminat del sintetitzador perjudica algunes cançons —els molestos intermedis musicals de «La dida», per exemple—, però el to general és magnífic. Hi predominen els temes d'ambient mariner i s'hi inclou «Formentera», una musicació d'un poema de Villangómez esdevinguda emblemàtica des de la seua gravació.

8. UC. *Entre la mar i el vent*, 1997, Blau, BL-108

Dedicat íntegrament a l'obra poètica de Marià Villangómez, trenca per complet amb la sonoritat i l'estètica d'Uc, sobretot en les musicacions de Victorí Planells, molt més properes als paràmetres clàssics del *lied*. Arranjaments per a grup de corda, algunes irrupcions inesperades de passatges tradicionals i harmonitzacions agosarades converteixen aquest en un disc de llarg recorregut que creix amb el temps, tot i que no aconsegueix esborrar la nostàlgia dels UC més directes i populars.

9. UC. *Tòc i repicó*, 1998, Blau, BL-155

Retorn als orígens en el seu treball

discogràfic més estimulant i redó de la segona etapa: romanços, cançó glossada, sonades de xeremia, algunes esplèndides cançons pròpies i musicacions de poemes de Josep Marí, Isidor Macabich i Joan Colomines, gravades amb instrumentació completament acústica i la participació de Marina Rosell.

10. FALSTERBO MARÍ, *Salta un ocell*, 2000, Drac-Virgin

Després de molts anys de silenci trencats només per escadusseres aparicions en actes commemoratius, Isidor Marí torna a l'escena musical acompanyat d'altra formació històrica: Eduard Estivill i Montserrat Domènech, Falsterbo, amb qui constitueix Falsterbo Marí. La seua primera gravació, adreçada al públic infantil, recupera «Ratolínet» del segon EP d'Isidor.

Recopilatoris amb cançons o versions inèdites.

- «El nin d'Eivissa», *Lluc i el poble*, 1984.
- «Paràbola de la barca i de l'amor» i «Cançó de vesprada» (en directe), *Cançons de la Mediterrània* 93, 1994, Ona Digital, OD CD 26.

35

A FONTS

rodasons

Música amb arrels

Dissabtes, a les 9 del matí

TV 3

La teva